

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 12 grudnia 2022 r.

Opinia do ustawy o Systemie Informacji Finansowej

(druk nr 880)

I. Cel i przedmiot ustawy

Głównym celem ustawy jest:

- 1) wdrożenie:
 - a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/843 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniającej dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniającej dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE,
 - b) dyrektywy Rady (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania,
 - c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1153 z dnia 20 czerwca 2019 r. ustanawiającej zasady ułatwiające korzystanie z informacji finansowych i innych informacji w celu zapobiegania niektórym przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub ich ścigania oraz uchylającą decyzję Rady 2000/642/WSiSW;
- 2) zapewnienie stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999.

Ustawa tworzy System Informacji Finansowej (SInF) w celu gromadzenia, przetwarzania i udostępniania informacji o otwartych i zamkniętych rachunkach, określając zasady jego funkcjonowania, w tym:

- 1) instytucje zobowiązane do przekazywania informacji do SInF;
- 2) organ właściwy w sprawach SInF;
- 3) zakres informacji przekazywanych do SInF;
- 4) podmioty uprawnione do uzyskiwania informacji zgromadzonych w SInF;
- 5) zasady przetwarzania informacji zgromadzonych w SInF;
- 6) zasady ochrony przetwarzanych informacji w SInF.

Zgodnie z art. 2 ustawy SInF jest prowadzony przy użyciu systemu teleinformatycznego i służy w szczególności:

- 1) przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
- 2) rozpoznawaniu i wykrywaniu przestępstwa katalogowego oraz zapobieganiu przestępstwu katalogowemu lub wspomaganie prowadzenia postępowania karnego w sprawie przestępstwa katalogowego, a także w celu identyfikacji, wykrycia lub zabezpieczenia mienia pochodzącego z takiego przestępstwa.

Informacje gromadzone w SInF będą wykorzystywane na potrzeby realizacji zadań ustawowych sądów, prokuratury, właściwych służb – Policji, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Żandarmerii Wojskowej, Straży Granicznej, Generalnego Inspektora Informacji Finansowej, Krajowej Administracji Skarbowej, Szefa Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych.

W ocenie projektodawcy utworzenie SInF m.in.:

- 1) zmniejszy koszty funkcjonowania organów administracji publicznej oraz instytucji finansowych i innych podmiotów gospodarczych;
- 2) usprawni działanie Generalnego Inspektora Informacji Finansowej i innych organów administracji publicznej uprawnionych do uzyskiwania informacji z SInF;
- 3) zwiększy kontrolę nad działaniami służb w zakresie pozyskiwania informacji o rachunkach;
- 4) ułatwi lokalizowanie składników majątkowych w związku z postępowaniami prowadzonymi przez enumeratywnie określone podmioty (służby, sądy i innego rodzaju

organy publiczne) przy zachowaniu aktualnie obowiązujących przepisów określających procedurę takiego dostępu;

- 5) umożliwi prowadzenie analizy proaktywnej, polegającej na analizie danych hurtowych gromadzonych w systemie w celu typowania rachunków, które mogą być wykorzystywane do działalności przestępczej.

Ustawa zmienia:

- 1) ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa;
- 2) ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe;
- 3) ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;
- 4) ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym;
- 5) ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych;
- 6) ustawę z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności;
- 7) ustawę z dnia 16 września 2011 r. o wymianie informacji z organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej, państw trzecich, agencjami Unii Europejskiej oraz organizacjami międzynarodowymi;
- 8) ustawę z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej;
- 9) ustawę z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

Ustawa zawiera przepisy przejściowe i dostosowujące, dotyczące proponowanej regulacji (art. 46–49).

Ustawa określa maksymalny limit wydatków budżetu państwa, będących skutkiem finansowym ustawy w latach 2023–2032, przewidując, że tylko w dwóch latach składających się na ten okres będą ponoszone takie wydatki, w:

- 1) 2028 r. – 76 tys. zł;
- 2) 2030 r. – 1 mln 900 tys. zł.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Projekt ustawy wpłynął do Sejmu jako przedłożenie rządowe w dniu 10 listopada 2022 r. (druk sejmowy nr 2771). W tym samym dniu projekt został skierowany do pierwszego czytania na posiedzeniu Sejmu.

W dniu 16 listopada 2022 r. Sejm na 66. posiedzeniu skierował projekt ustawy do Komisji Finansów Publicznych.

Komisja Finansów Publicznych, po rozpatrzeniu projektu ustawy na posiedzeniu w dniu 29 listopada 2022 r., przyjęła projekt i wniosła o jego uchwalenie przez Sejm w brzmieniu zaproponowanym w sprawozdaniu (druk sejmowy nr 2815).

Drugie czytanie projektu ustawy odbyło się na 67. posiedzeniu Sejmu w dniu 30 listopada 2022 r. Projekt został ponownie skierowany do Komisji Finansów Publicznych w celu przedstawienia sprawozdania.

W dniu 1 grudnia 2022 r. Komisja Finansów Publicznych, po rozpatrzeniu poprawek zgłoszonych do projektu ustawy, przyjęła projekt i wniosła o jego uchwalenie przez Sejm w brzmieniu zaproponowanym w dodatkowym sprawozdaniu (druk sejmowy nr 2818–A).

Sejm uchwalił ustawę na 67. posiedzeniu w dniu 1 grudnia 2022 r. Za przyjęciem ustawy głosowało 254 posłów, przy 188 głosach przeciw i braku głosów wstrzymujących się.

III. Uwagi o charakterze konstytucyjnym i systemowym

1. Przepis art. 7 pkt 4 ustawy stanowi, że do zadań organu właściwego w sprawach SInF (Szefa Krajowej Administracji Skarbowej) należy wydawanie decyzji **w przedmiocie nakładania kar pieniężnych, określonych w rozdziale 6**. Należy więc zaznaczyć, że wbrew temu, co wynika z jego brzmienia nie wszystkie kary pieniężne określone w rozdziale 6 są nakładane przez organ właściwy w sprawach SInF. Zgodnie bowiem z art. 31 ust. 2 kary pieniężne za nieprzekazanie przez instytucję zobowiązaną informacji rejestrowanych do STIR są nakładane odpowiednio przez Komisję Nadzoru Finansowego albo naczelnika urzędu celno-skarbowego. Tym samym art. 7 pkt 4 jest sprzeczny z art. 31 ust. 2. W związku z tym oraz mając na uwadze § 156 Zasad techniki prawodawczej wymagający, aby stosowane w akcie normatywnym odesłania do innych przepisów służyły **zapewnieniu spójności** regulowanych instytucji prawnych oraz **jednoznaczemu wskazaniu przepisu lub przepisów prawnych, do których się odsyła** – art. 7 pkt 6 proponuje się doprecyzować przez odesłanie wskazanych w nim decyzji do art. 32 ust. 2. Ponieważ jednak art. 32 ust. 2 nie odnosi się obecnie do decyzji, to również i on wymaga uzupełnienia o treść wskazującą, że objęta jego regulacją kara pieniężna **jest nakładana w drodze decyzji. Zapewni to dodatkowo jego zgodność z następującym po nim ust. 3 (odwołującym się do decyzji, której**

projektodawca nie uwzględnił w treści ust. 2) oraz spójność z analogicznym art. 31 ust. 2 (określającym, że przewidziana w nim kara pieniężna jest nakładana w drodze decyzji).

Ponadto, pozostając przy analizie relacji przepisów art. 7 i rozdziału 6, należy zaznaczyć, że art. 31 ust. 6 odwołuje się do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej jako organu odwoławczego od decyzji nakładającej karę pieniężną nałożoną przez Komisję Nadzoru Finansowego oraz naczelników urzędów celno-skarbowych. Wyjaśnienia wymaga więc, czy Szef Krajowej Administracji Skarbowej działa w tym przypadku jako organ właściwy w sprawach SInF, o którym mowa w art. 5. Jeżeli tak, to proponuje się zadanie to uwzględnić w art. 7, natomiast w art. 31 ust. 6 zastąpić odwołanie do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej odwołaniem do organu właściwego w sprawach SInF – spójnie z pozostałymi przepisami ustawy, w tym analogicznie do rozwiązania przyjętego w art. 32 ust. 2.

Propozycja poprawki:

w art. 7 w pkt 4 wyrazy „określonych w rozdziale 6” zastępuje się wyrazami „, o których mowa w art. 32 ust. 2”;

w art. 32 w ust. 2 po wyrazie „nakłada” dodaje się wyrazy „, w drodze decyzji,”

albo – w przypadku gdy odwołanie, o którym mowa w art. 31 ust. 1, jest rozpatrywane przez organ właściwy do spraw SInF

w art. 7 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) rozpatrywanie odwołań, o których mowa w art. 31 ust. 6, oraz wydawanie decyzji, o których mowa w art. 32 ust. 2.”;

w art. 31 w ust. 6 wyrazy „Szefa Krajowej Administracji Skarbowej” zastępuje się wyrazami „organu właściwego”;

w art. 32 w ust. 2 po wyrazie „nakłada” dodaje się wyrazy „, w drodze decyzji,”.

2. Przepis art. 9 ustawy stanowi, że zadania związane z obsługą SInF mogą być realizowane wyłącznie przez osoby posiadające kwalifikacje zapewniające zachowanie bezpieczeństwa systemów teleinformatycznych oraz aktualną, niezbędną wiedzę w zakresie przepisów mających zastosowanie do SInF, potwierdzoną ukończeniem wewnętrznego szkolenia specjalistycznego zorganizowanego przez organ właściwy w sprawach SInF. Nie określa natomiast:

1) jakie konkretnie kwalifikacje mają posiadać takie osoby;

- 2) jaką wiedzę w zakresie przepisów, mających zastosowanie do SInF, należy uznać za niezbędną, a jednocześnie uprawniającą, do wykonywania przez takie osoby zadań;
- 3) na jakich zasadach ma być przeprowadzane wewnętrzne szkolenie uprawniające omawiane osoby do realizacji zadań związanych z obsługą SInF.

Jeżeli ustawodawca decyduje się na regulowanie w ustawie wymagań, które powinny spełniać osoby wykonujące określone zadania lub czynności, to powinien to czynić w sposób wyczerpujący i jednoznaczny, **zgodnie z wywodzoną z zasady demokratycznego państwa prawa zasadą określoności przepisów prawa i § 2 Zasad techniki prawodawczej wymagającym, aby ustawa wyczerpująco regulowała daną dziedzinę spraw bez pozostawiania poza zakresem swego unormowania istotnych fragmentów tej dziedziny.** Niewątpliwie kwalifikacje i wiedzę wymagane od osób wykonujących przewidziane ustawą zadania związane z danymi prawnie chronionymi, jak dane osobowe czy dane objęte tajemnicą bankową, należy uznać za istotny fragment spraw regulowanych procedowaną ustawą.

3. Przepis art. 16 ust. 2 ustawy określa, że organ właściwy w sprawach SInF **może zdecydować o przetwarzaniu informacji rejestrowanej przez kolejny okres, nie dłuższy niż 5 lat, jeżeli jest to konieczne w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu lub w celu zapewnienia prawidłowości prowadzonych postępowań w sprawach dotyczących przestępstw katalogowych,** a więc, że organ ten może odstąpić od zasady określonej w art. 16 ust. 1. Zgodnie z tą zasadą informacje rejestrowane są przetwarzane w SInF przez 5 lat. Nie rozstrzyga natomiast, w jakim trybie organ właściwy w sprawach SInF będzie decydować o przedłużeniu okresu przetwarzania tych informacji, a w przypadku gdy złożono wnioski o przedłużenie okresu przetwarzania tych informacji – również o odmowie przedłużenia tego okresu. Nie zapewnia też, żadnej kontroli nad decyzjami podejmowanym w omawianym zakresie przez ten organ. Ogólnikowość proponowanego rozwiązania budzi więc wątpliwości w kontekście wywodzonej **z zasady demokratycznego państwa prawa zasady określoności przepisów prawa, zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, określonej w art. 7 Konstytucji zasady legalizmu, a także w kontekście art. 51 ust. 2 Konstytucji stanowiącego, że zasady i tryb gromadzenia oraz udostępniania informacji**

dotyczących osób trzecich określa ustawa. Analogiczne zastrzeżenia dotyczą odpowiednio przepisów art. 22 ust. 5 i art. 25 ust. 3 ustawy, przewidujących możliwość żądania przez organ właściwy w sprawach SInF od podmiotów uprawnionych, o których mowa w art. 19 ust. 2, przechowywania informacji po upływie przewidzianego na to ustawą okresu 5 lat.

4. Przepis art. 17 ustawy nakłada na instytucje zobowiązane obowiązek przekazywania informacji rejestrowanych w postaci elektronicznej **zastrzegając, że ma ona odpowiadać strukturze logicznej dostępnej w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.** Należy więc zaznaczyć, że ponieważ adresatem omawianego obowiązku są podmioty prywatne, wymogi dotyczące przekazywanych przez nie informacji do SInF powinny być określone, zgodnie z obowiązującym w Rzeczypospolitej Polskiej systemem źródeł prawa, w przepisach powszechnie obowiązujących, nie zaś w Biuletynie Informacji Publicznej wskazanego ministra. Zamieszczenie ich w Biuletynie Informacji Publicznej nadaje im charakter wewnętrznego dokumentu obligującego co najwyżej podmioty podległe ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych. Powoduje to, że proponowane rozwiązanie może być uznane za niezgodne z **zasadą demokratycznego państwa prawa, a także z art. 92 ust. 1 Konstytucji, stanowiącym, że ustawy są wykonywane przez rozporządzenia,** na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Oceny tej nie zmienia przywołany przez projektodawcę w uzasadnieniu do projektu procedowanej ustawy argument, że omawiany przepis stanowi powielenie rozwiązania przyjętego w art. 119zr ustawy – Ordynacja podatkowa. **Ponadto,** z brzmienia proponowanej regulacji nie wynika ani komu, ani gdzie instytucje zobowiązane mają obowiązek przekazywania tych informacji. Dopiero analiza pozostałych przepisów procedowanej ustawy (np. art. 10 i art. 11) pozwala wnioskować, że w rozpatrywanym przypadku chodzi o przekazywanie tych informacji do SInF. W związku z powyższym rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Propozycja poprawki:

art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Art. 17. 1. Instytucje zobowiązane przekazują do SInF informacje rejestrowane w postaci elektronicznej.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, strukturę logiczną, jakiej mają odpowiadać informacje rejestrowane przekazywane do SInF przez instytucje zobowiązane, mając na uwadze konieczność zapewnienia ich prawidłowego i sprawnego przekazywania.”.

5. Przepis art. 18 ustawy określa obowiązek niezwłocznego przekazywania informacji rejestrowanych zgromadzonych w SInF Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej. Nie wskazuje natomiast podmiotu, na którym obowiązek ten spoczywa. Jeżeli więc jego adresatem jest organ właściwy w sprawach SInF, to zgodnie z wywodzoną z zasady demokratycznego państwa prawa zasadą określoności przepisów prawa, określoną w art. 7 Konstytucji zasadą legalizmu oraz § 25 ust. 1 Zasad techniki prawodawczej (wymagającym, aby przepis prawa materialnego możliwie bezpośrednio i wyraźnie wskazywał kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować) powinno to wynikać z brzmienia proponowanej regulacji, tym bardziej, że obowiązku tego nie uwzględnia art. 7, określający zadania organu właściwego w sprawach SInF. Jeżeli natomiast jego adresatem jest inny podmiot, to propozycja poprawki w tym zakresie będzie możliwa do zaproponowania po wskazaniu go przez przedstawiciela Rządu. **Analogiczna uwaga dotyczy odpowiednio art. 19 ustawy**, który przewiduje udostępnienie informacji rejestrowanych zgromadzonych w SInF, ale nie określa podmiotu odpowiadającego za to udostępnienie.

Propozycja poprawek:

w art. 18 po wyrazie „przekazywane” dodaje się wyrazy „przez organ właściwy”;

w art. 19 w ust. 1 wyrazy „udostępnia się” zastępuje się wyrazami „są udostępniane przez organ właściwy”.

6. Przepis art. 25 ust. 5 ustawy stanowi, że do dostępu do SInF może zostać upoważniona wyłącznie osoba o nieskazitelnym charakterze, przestrzegająca zasad etyki zawodowej, która posiada niezbędną wiedzę w zakresie przepisów mających zastosowanie do SInF, w szczególności dotyczących ochrony danych, w tym danych osobowych, kwalifikacje zapewniające zachowanie bezpieczeństwa systemów teleinformatycznych oraz, która

daje rękojmię ochrony informacji rejestrowanych zgromadzonych w SInF. Nie określa natomiast, kto i na jakich zasadach będzie dokonywać weryfikacji czy osoba taka posiada wymaganą wiedzę i kwalifikacje oraz nieskazitelny charakter, a także przestrzega zasad etyki zawodowej i daje rękojmię ochrony informacji rejestrowanych, zgromadzonych w SInF. Ogólnikowość analizowanego przepisu powoduje, że budzi on zasadnicze wątpliwości w kontekście wywodzonej **z zasady demokratycznego państwa prawa zasady określoności przepisów prawa, w tym określonego w § 2 Zasad techniki prawodawczej wymogu, aby ustawa wyczerpująco regulowała daną dziedzinę spraw i nie pozostawiała poza zakresem swego unormowania istotnych fragmentów tej dziedziny**. Ponadto, ogólnikowość ta nie zapewnia jednolitego stosowania i interpretacji omawianego przepisu.

7. Zastrzeżenia budzi art. 28 ustawy stanowiący upoważnienie ustawowe do wydania rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Po pierwsze – niezrozumiały jest przepis pkt 1 stanowiący, że wydawane na jego podstawie rozporządzenie określi minimalne wymogi techniczne, których spełnienie jest niezbędne w celu prowadzenia elektronicznej wymiany informacji. Powstaje bowiem pytanie, jakich informacji przepis ten dotyczy i między kim mają być one wymieniane. Nie wynika to również z przepisów materialnych ustawy.

Po drugie – niezrozumiały jest przepis pkt 3 stanowiący, że wydawane na jego podstawie rozporządzenie określi format danych przekazywanych podmiotom uprawnionym, o których mowa w art. 19 ust. 2. Powstaje bowiem pytanie, jakich danych przepis ten dotyczy, w tym przez kogo przekazywanych. Jak wyżej, tak i w tym przypadku niewynika to również z przepisów materialnych ustawy.

Po trzecie – przepis pkt 4 przewiduje, że wydawane na jego podstawie rozporządzenie określi sposób i tryb przekazywania informacji, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 3 i 4. Powstaje więc pytanie o podmiot mający przekazywać te informacje, ponieważ nie określają go przepisy materialne ustawy. Przepisy art. 22 ust. 1 pkt 3 i 4 określają informacje gromadzone w rejestrze osób upoważnionych do dostępu do SInF i prowadzący ten rejestr podmiot, ale nie określają podmiotu, który jest obowiązany do ich przekazania, ani podmiotu uprawnionego do ich uzyskania.

Reasumując, ogólnikowość i brak precyzji analizowanego upoważnienia ustawowego powoduje, że budzi ono zastrzeżenia co do zgodności z **art. 92 ust. 1 Konstytucji**

stanowiącym, że rozporządzenia są wydawane na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania oraz czyni je niezgodnym z wymogami poprawnej legislacji – § 65 Zasad techniki prawodawczej, wymagającym określenia zakresu spraw przekazywanych do uregulowania w rozporządzeniu w sposób precyzyjny i § 70 Zasad techniki prawodawczej zakazującym przekazywania do uregulowania w rozporządzeniu spraw niewyjaśnionych lub nasuwających trudności przy opracowywaniu ustawy.

8. Zastrzeżenia budzi tytuł rozdziału 5 ustawy – „Ochrona danych i kontrola przekazywania do SInF informacji rejestrowanych” oraz zamieszczony w tym rozdziale art. 29. **Po pierwsze**, wbrew temu co sugeruje tytuł tego rozdziału, zamieszczone w nim przepisy nie określają ochrony danych przekazywanych do SInF. Art. 29 wyłącza bowiem stosowanie do przekazywania informacji rejestrowanych do STIR i SInF oraz do udostępniania informacji rejestrowanych z SInF przepisów regulujących ograniczenia udostępniania danych objętych tajemnicami ustawowo chronionymi. **Po drugie**, z brzmienia tytułu rozdziału 5 nie wynika ochrony jakich danych on dotyczy (przekazywanych do STIR, SInF czy może przetwarzanych w tych systemach?). Analiza przepisów zgrupowanych tematycznie w poszczególnych rozdziałach procedowanej ustawy wskazuje, że art. 29 ust. 1 powinien być umiejscowiony w rozdziale 3 określającym zasady przekazywania informacji rejestrowanych do STIR i SinF (np. jako kończący ten rozdział art. 17a), natomiast art. 29 ust. 2 w rozdziale 4 określającym zasady udostępniania informacji rejestrowanych z SInF (np. jako art. 24a). **Po trzecie**, wbrew temu co wynika z treści tytułu omawianego rozdziału przepisy, art. 30 nie dotyczą kontroli przekazywania **do SInF** informacji rejestrowanych, lecz kontroli przekazywania tych informacji **do STIR**.

Propozycja poprawek:

dodaje się art. 17a w brzmieniu:

„Art. 17a. Do przekazywania informacji rejestrowanych do STIR oraz ze STIR do SInF w trybie i zakresie przewidzianym ustawą nie stosuje się przepisów regulujących ograniczenia udostępniania danych objętych tajemnicami ustawowo chronionymi.”;

dodaje się art. 24a w brzmieniu:

„Art. 24a. Do udostępniania z SInF informacji rejestrowanych podmiotom uprawnionym, o których mowa w art. 19 ust. 2, w trybie i zakresie przewidzianym ustawą nie

stosuje się przepisów regulujących ograniczenia udostępniania danych objętych tajemnicami ustawowo chronionymi.”;

tytuł rozdziału 5 otrzymuje brzmienie:

„Kontrola przekazywania do STIR informacji rejestrowanych”.

9. Przepis art. 31 ust. 2 ustawy, przewidując karę pieniężną dla instytucji zobowiązanych w wysokości **nie większej niż 1 500 000 zł**, a więc bez określenia jej dolnej granicy (minimalnego wymiaru kary), nie pozwala na jej jednoznaczne ustalenie, chyba, że intencją projektodawcy jest, aby rozpoczynała się ona od 1 grosza. Tym samym jest on niezgodny z **§ 81a ust. 2 Zasad techniki prawodawczej (wymagającym formułowanie przepisów o karze pieniężnej w sposób pozwalający na jednoznaczne ustalenie wysokości kary albo określenie granic, w których ustala się jej wysokość) oraz budzi wątpliwości co do zgodności z wywodzoną z zasady demokratycznego państwa prawa zasadą określoności przepisów prawa**. Proponowany przepis budzi również zastrzeżenia w kontekście funkcji represyjnej, jaką powinna pełnić administracyjna kara pieniężna i realnego ukarania instytucji zobowiązanej naruszającej prawo, a w przypadku wysokiej kary pieniężnej – także w kontekście funkcji prewencyjnej (odstraszałej). **Analogiczna uwaga dotyczy art. 32 ust. 2 ustawy**.

10. Wątpliwości budzi przepis art. 31 ust. 3 ustawy w zakresie, w jakim przewiduje fakultatywność organu właściwego w sprawach SInF do odstąpienia od wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej albo od nałożenia kary pieniężnej. Fakultatywność ta nie znajduje uzasadnienia w sytuacji, gdy występują obiektywne okoliczności takie jak przekazanie informacji rejestrowanej w terminie 14 dni od dnia otwarcia rachunku, albo zawarcia jednej z umów. Kierując się więc wywodzoną z **zasady demokratycznego państwa prawa zasadą określoności przepisów prawa, zasadą zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, określoną w art. 7 Konstytucji zasadą legalizmu oraz określoną w art. 32. ust. 1 Konstytucji zasadą równości wobec prawa**, należy uznać, że analizowany przepis powinien przewidywać obligatoryjne odstąpienie od wszczęcia postępowania, albo od nałożenia kary, zapewniając równe traktowanie wszystkich podmiotów, znajdujących się w takiej samej sytuacji. W związku z tym rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 31 w ust. 3 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „może odstąpić od” zastępuje się wyrazami „odstępuje od”.

11. Przepis art. 31 ust. 6 ustawy, stanowiący, że od decyzji wymierzającej karę pieniężną wydanej przez naczelnika urzędu celno-skarbowego przysługuje odwołanie w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, budzi wątpliwości w kontekście terminu na odwołanie od decyzji administracyjnej, określonego w art. 129 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (kpa) oraz określonej w art. 109 kpa zasady ogłaszania decyzji administracyjnych. Zgodnie bowiem z art. 129 § 2 kpa odwołanie od decyzji administracyjnej wnosi się **w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie – od dnia jej ogłoszenia stronie**. Zgodnie natomiast z art. 109 kpa decyzję administracyjną, co do zasady, doręcza się stronom na piśmie, chyba, że zachodzą przypadki wymienione w art. 14 § 2 kpa (tj. gdy przemawia za tym interes strony, a przepis prawny nie stoi temu na przeszkodzie) – wówczas decyzja może być stronom ogłoszona ustnie. Powstaje więc pytanie o cel analizowanego przepisu. Jeżeli jest nim wyłączenie przewidzianej w kpa możliwości ogłoszenia decyzji wydanej przez ten organ ustnie (doręczanej w terminie 14 dni od dnia jej ogłoszenia stronie), to art. 31, jako *lex specialis*, powinien przewidywać przepis wyłączający możliwość ogłaszania takich decyzji ustnie. **Niemniej jednak będzie on wówczas niezrozumiały w kontekście analogicznej decyzji, wymierzającej karę pieniężną przez Komisję Nadzoru Finansowego, zgodnie z art. 31 ust. 2 pkt 1. Do niej bowiem stosuje się termin wniesienia odwołania od decyzji oraz sposób jej ogłoszenia, określone w przepisach kpa.** Jeżeli natomiast analizowany przepis ma uwzględniać możliwość ogłoszenia takiej decyzji zarówno ustnie, jak i pisemnie (a więc analogicznie jak w przypadku decyzji wydawanej przez Komisję Nadzoru Finansowego zgodnie z art. 31 ust. 2 pkt 1), to zastrzeżenie w nim, że odwołanie od decyzji przysługuje **w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia** jest:
- 1) bezprzedmiotowe – ponieważ wynika to jednoznacznie z ww. art. 129 § 2 kpa;
 - 2) sprzeczne z przepisami art. 14 § 2, art. 109 i art. 129 § 2 kpa – przewidującymi odpowiednio możliwość ogłoszenia decyzji administracyjnej stronom ustnie i wniesienie od niej odwołania;

- 3) obarczone wadami natury legislacyjnej – ponieważ zgodnie z § 4 ust. 1, § 5 i § 6 Zasad techniki prawodawczej ustawa nie może powtarzać przepisów zamieszczonych w innych ustawach, a jej przepisy (zgodnie z zasadą skrótości tekstu prawnego) redaguje się zwięźle i syntetycznie tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów wyrażały intencje prawodawcy.

Analogiczna uwaga dotyczy odpowiednio art. 32 ust. 3 ustawy. W związku z tym w zależności od intencji projektodawcy rekomenduje się przyjęcie jednej z zaproponowanych poniżej wersji poprawek.

Propozycja poprawek:

w art. 31 w ust. 6 skreśla się wyrazy „w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia”;

w art. 32 w ust. 3 skreśla się wyrazy „w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia”

albo

w art. 31:

- a) dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Do decyzji wydanej przez organ, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, nie stosuje się przepisów art. 14 § 2 i art. 109 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.”,

- b) w ust. 6 skreśla się wyrazy „w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia”;

w art. 32:

- a) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Do decyzji, o której mowa w ust. 2, nie stosuje się przepisów art. 14 § 2 i art. 109 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.”,

- b) w ust. 3 skreśla się wyrazy „w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia”.

12. Proponowany w art. 39 pkt 2 ustawy przepis art. 17g ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym przewiduje, że w celu określenia zasad współpracy oraz wymiany dokumentów i informacji z wyszczególnionymi w nim instytucjami, w tym z Komisją Europejską, właściwymi organami nadzoru nad rynkiem finansowym oraz z jednostkami analityki finansowej, Komisja Nadzoru Finansowego może zawierać odpowiednie porozumienia. Nie określa on natomiast co należy rozumieć przez to „odpowiednie” porozumienia, **i jaki jest zakres dokumentów i informacji** przekazywanych przez Komisję Nadzoru Finansowego. Ogólnikowość proponowanego przepisu budzi wątpliwości w kontekście wywodzonej z **demokratycznego państwa**

prawa zasady określoności przepisów prawa i określonej w art. 7 Konstytucji zasady legalizmu, a mając na uwadze, że proponowany przepis może obejmować swoim zakresem regulacji również dane dotyczące podmiotów prywatnych, w tym dane osobowe – także w kontekście art. 51 ust. 5 Konstytucji stanowiącego, że zasady i tryb gromadzenia i udostępniania takich danych określa ustawa.

13. Proponowany w art. 43 pkt 2 ustawy przepis art. 70b ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu stanowi, że do wskazanej w nim decyzji administracyjnej stosuje się przepisy kpa. Powstaje więc pytanie o cel tego przepisu. To bowiem, że do decyzji administracyjnych stosuje się przepisy kpa, jeżeli nic innego nie wynika z przepisów szczególnych, jest rzeczą oczywistą. Przepis art. 1 pkt 1 kpa stanowi, że kodeks ten normuje postępowanie przed organami administracji publicznej w należących do ich właściwości sprawach indywidualnych, rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych, albo załatwianych milcząco. Nie ulega wątpliwości, że takim organem i decyzją jest organ i decyzja, o których mowa w proponowanym art. 70b ust. 1. Jako przykład prawidłowego rozwiązania w omawianym zakresie wskazać należy przepisy art. 61b, art. 119, art. 120, art. 127, art. 129g, art. 129k, art. 129s i art. 129w zmienianej ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Przewidują one rozstrzygnięcie określonych spraw przez wskazane w nich organy w drodze decyzji, ale nie stanowią, że do decyzji tych stosuje się przepisy kpa. **Mając więc na uwadze, że analizowany przepis ma wyłącznie charakter informacyjny, w tym określony w § 11 Zasad techniki prawodawczej zakaz zamieszczania w ustawie wypowiedzi, które nie służą wyrażaniu norm prawnych, rekomenduje się jego skreślenie**, zgodnie z zaproponowaną poniżej poprawką.

Propozycja poprawki:

w art. 43 w pkt 2, w art. 70b skreśla się ust. 4.

14. Wątpliwości budzi proponowany w art. 43 pkt 7 lit. a ustawy przepis art. 115 ust. 1b ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu stanowiący, że w szczególnie uzasadnionych przypadkach Generalny Inspektor Informacji Finansowej może odmówić udostępnienia posiadanych informacji Europolowi, jeżeli zachodzą określone w tym przepisie okoliczności, np. jeżeli zagraża to bezpieczeństwu Rzeczypospolitej Polskiej, zagraża postępowaniu karnemu lub czynnościom

operacyjno-rozpoznawczym, czy naraża na niewspółmierną szkodę osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej.

Po pierwsze – niezrozumiałe jest, jak należy traktować zawarte w proponowanym przepisie zastrzeżenie „w szczególnie uzasadnionych przypadkach” w kontekście określonych w nim okoliczności, które uprawniają Generalnego Inspektora Informacji Finansowej do odmowy udostępnienia Europolowi informacji. Wydaje się, że szczególnie uzasadnionymi przypadkami będą tutaj właśnie te okoliczności (np. zagrożenie bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej).

Po drugie – wątpliwości budzi przewidziany w proponowanym przepisie fakultatywny charakter decyzji o odmowie udostępnienia Europolowi informacji. Wydaje się, że istota określonych w nim okoliczności uzasadnia, aby ich wystąpienie obligowało Generalnego Inspektora Informacji Finansowej do odmowy udostępnienia takich informacji. Potwierdza to art. 115 ust. 1c przewidujący, że w przypadku, o którym mowa w ust. 1b pkt 1 i 2, Generalny Inspektor Informacji Finansowej **przekazuje informacje po ustaniu okoliczności, o których mowa w tych przepisach.**

Propozycja poprawki:

w art. 43 w pkt 7 w lit. a, w ust. 1b wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Generalny Inspektor odmawia udostępnienia posiadanych informacji Europolowi, jeżeli ich udostępnienie:”.

IV. Uwagi szczegółowe

1. Przepisy art. 1, określające zakres przedmiotowy ustawy, są niekompatybilne z przepisami materialnymi w sposobie odwoływania się do informacji przekazywanych do SInF oraz gromadzonych i przetwarzanych w nim. Odwołują się one bowiem w sposób ogólny do „informacji”, natomiast przepisy materialne, w szczególności zamieszczone w rozdziale 3, do „informacji rejestrowanych”. Mając więc na uwadze § 10 Zasad techniki prawodawczej, nakazujący używanie jednakowych określeń do oznaczania jednakowych pojęć, rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 1, 3, 4, 5 i 6 po wyrazie „informacji” dodaje się wyraz „rejestrowanych”.

- Przepis art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy jest wewnątrznie niespójny. Kończące go wyrazy „a także w celu identyfikacji, wykrycia lub zabezpieczenia mienia pochodzącego z takiego przestępstwa” nie są kompatybilne z poprzedzającą je treścią art. 2 ust. 1 pkt 2, cyt.: „SInF służy rozpoznawaniu i wykrywaniu przestępstwa katalogowego (...), **a także w celu** identyfikacji, wykrycia lub zabezpieczenia mienia pochodzącego z takiego przestępstwa”. W związku z tym rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 2 w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „a także w celu identyfikacji, wykrycia lub zabezpieczenia mienia” zastępuje się wyrazami „a także identyfikacji, wykryciu lub zabezpieczeniu mienia”.

- Przepisy art. 3 pkt 4 i 5 ustawy, odnoszące się odpowiednio do **każdej** osoby oraz **każdej** osoby fizycznej, osoby prawnej i jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, są zredagowane niezgodnie z § 144 Zasad techniki prawodawczej, który stanowi, że w przypadku gdy adresatem przepisu ma być **każda** osoba fizyczna, albo pewna grupa osób fizycznych, **to określenia adresata normy nie poprzedza się wyrazem „każdy”**. Ponadto, proponowane rozwiązanie jest niespójne z pozostałymi przepisami procedowanej ustawy, których adresatami są osoby fizyczne. Przykładowo art. 3 pkt 1, definiując beneficjenta rzeczywistego, nie wskazuje, że jest nim **każda** osoba fizyczna, o której mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu tylko osoba fizyczna, o której mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. W związku z tym rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 3 w pkt 4 we wprowadzeniu do wyliczenia i w pkt 5 skreśla się wyraz „każdą”.

- Miejsce, w którym zostały zamieszczone w art. 3 pkt 8 lit. c ustawy wyrazy „w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi” mylnie sugeruje, że ustawa o obrocie instrumentami finansowymi zawiera definicję rachunku pieniężnego, służącego do obsługi rachunku papierów wartościowych, rachunku derywatów i rachunku zbiorczego. Tymczasem ustawa ta owszem zawiera definicję objętego zakresem regulacji analizowanego przepisu rachunku papierów

wartościowych (art. 4), rachunku derywatów (art. 4a) i rachunku zbiorczego (art. 8a ust. 1), ale nie rachunku pieniężnego, służącego do obsługi tych rachunków. W związku z tym rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 3 w pkt 8 lit. c otrzymuje brzmienie:

„c) rachunek papierów wartościowych, rachunek derywatów i rachunek zbiorczy w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi oraz rachunek pieniężny służący do obsługi tych rachunków;”.

5. Art. 4 pkt 2 ustawy odwołuje się odpowiednio **do podmiotu**, o którym mowa w **art. 3 pkt 2** lit. a albo lit. f i g. Pozostałe przepisy ustawy odwołują się **do instytucji zobowiązanej**, o której mowa odpowiednio w art. 3 pkt 2 lit. a i b (art. 13 ust. 2) albo w lit. a–d, f oraz g (art. 31 ust. 1 i 3). Jeżeli więc przez podmioty wskazane w art. 4 pkt 2 należy rozumieć instytucje zobowiązane, o których mowa w art. 3 pkt 2 lit. a, f oraz g, to rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki, zapewniającej spójność analizowanego przepisu z art. 13 ust. 2 i art. 31 ust. 1 i 3 oraz jego zgodność z § 10 Zasad techniki prawodawczej, nakazującym używanie jednakowych określeń do oznaczania jednakowych pojęć.

Propozycja poprawki:

w art. 4 w pkt 2 w lit. a, b oraz c wyrazy „podmiot, o którym” zastępuje się wyrazami „instytucję zobowiązaną, o której”.

6. Tytuł rozdziału 2 ustawy jest niekompatybilny z zakresem regulacji art. 5. Wynika z niego, że zamieszczone w nim przepisy regulują materię dotyczącą organu właściwego **w sprawie** (l. poj.) SInF, natomiast rozpoczynający ten rozdział przepis art. 5 wskazuje na organ, ale właściwy **w sprawach** (l. mn.) SInF. Projektodawca powinien więc być konsekwentny i rozstrzygnąć czy Szef Krajowej Administracji Skarbowej jest właściwy **w sprawie, czy w sprawach** SInF, zgodnie z rekomendowaną poniżej poprawką.

Propozycja poprawki:

w tytule rozdziału 2 wyrazy „w sprawie” zastępuje się wyrazami „w sprawach”

albo

w art. 5 wyrazy „w sprawach” zastępuje się wyrazem „w sprawie”.

7. Przepis art. 12 ust. 3 pkt 1 lit. f ustawy, określający dane osób fizycznych zaliczane do danych identyfikacyjnych, jest niespójny z pozostałymi przepisami tego artykułu w sposobie odwoływania się do osób fizycznych (art. 12 ust. 3 pkt 1 lit. a, c–e, i oraz j, ust. 4 pkt 3 oraz ust. 5 pkt 1 lit. c). Odnosi się on do **posiadacza będącego osobą fizyczną** prowadzącą działalność gospodarczą, natomiast pozostałe ze wskazanych przepisów tylko do **osoby**. Niespójność ta jest szczególnie widoczna w kontekście tożsamego przepisu art. 12 ust. 3 pkt 1 lit. a. Analizowany przepis stanowi, że dane identyfikacyjne (w przypadku osób fizycznych) obejmują „adres głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej – **w przypadku posiadacza będącego osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą**”, natomiast art. 12 ust. 3 pkt 1 lit. a, że dane te obejmują również „imię i nazwisko, a także nazwę (firmę) **w przypadku osoby prowadzącej działalność gospodarczą**”. Niezrozumiałe jest też dlaczego analizowany przepis odnosi się do posiadacza. W związku z tym rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 12 w ust. 3 w pkt 1 w lit. i wyrazy „posiadacza będącego osobą fizyczną prowadzącą” zastępuje się wyrazami „osoby prowadzącej”.

8. Przepis art. 16 ust. 2 ustawy proponuje się doprecyzować przez określenie, co należy rozumieć przez wskazany w nim podmiot uprawniony, który może złożyć wniosek o przedłużenie ustawowego terminu przetwarzania informacji rejestrowanych w SInF. Jeżeli jest nim podmiot uprawniony określony w art. 19 ust. 2, to rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki, zapewniającej spójność art. 16 ust. 2 z pozostałymi przepisami ustawy, odnoszącymi się do tego podmiotu (np. 21–27).

Propozycja poprawki:

w art. 16 w ust. 2 po wyrazach „podmiotu uprawnionego,” dodaje się wyrazy „o którym mowa w art. 19 ust. 2,”.

9. Przepisy art. 22 ust. 2, 4 i 5 ustawy są niejednolite w sposobie odwoływania się do **informacji, o których mowa w ust. 1** tego artykułu, tj. informacji przechowywanych w prowadzonym przez podmiot uprawniony rejestrze osób upoważnionych do dostępu do SInF. Przepisy ust. 2 i 5 odnoszą się **do informacji, o których mowa w ust. 1**, natomiast ust. 4 **do informacji z rejestru, o którym mowa**

w ust. 1. Ponadto analizowany przepis proponuje się doprecyzować, tak, aby powiązać wskazany w nim okres przechowywania informacji w SInF z utratą upoważnienia dostępu do SInF przez osobę, której informacje te dotyczą. Należy bowiem mieć na uwadze, że w rejestrze mogą być przechowywane informacje różnych osób, którym podmiot uprawniony udzielił takiego upoważnienia.

Propozycja poprawki:

w art. 22 w ust. 4 wyrazy „z rejestru, o którym” zastępuje się wyrazami „, o których” oraz po wyrazie „SInF” dodaje się wyrazy „przez osobę, której informacje te dotyczą”.

10. Przepis art. 30 ust. 2 ustawy przewiduje, że na uzasadniony wniosek **podmiotów wskazanych w ust. 1** organ właściwy w sprawach SInF przekazuje z tego systemu informacje rejestrowe oraz informacje dotyczące wypełniania przez instytucje zobowiązane obowiązku przekazywania informacji rejestrowanych. Ponieważ art. 30 ust. 1 odnosi się do trzech podmiotów (Komisji Nadzoru Finansowego, naczelników urzędów celno-skarbowych oraz instytucji zobowiązanych), to z brzmienia art. 30 ust. 2 wynika, że również instytucje zobowiązane są uprawnione do wystąpienia do organu właściwego w sprawach SInF z wnioskiem o przekazanie dotyczących ich informacji. Wydaje się, że w rozpatrywanym przypadku nie taka była intencja projektodawcy. Jeżeli więc uprawnienie do wystąpienia z ww. wnioskiem ma przysługiwać tylko podmiotom wykonującym kontrolę nad instytucjami zobowiązanymi, to rekomenduje się przyjęcie zaproponowanej poniżej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 30 w ust. 2 wyrazy „podmiotów wskazanych w ust. 1” zastępuje się wyrazami „podmiotów wykonujących kontrolę, o której mowa w ust. 1,” oraz wyrazy „kontroli, o której mowa w ust. 1” zastępuje się wyrazami „tej kontroli”.

11. Przepis art. 42 pkt 3 ustawy należy uzupełnić o treść wskazującą, że proponowana w nim zmiana dotyczy zdania pierwszego (samodzielnej myśli) w art. 49b ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, zgodnie z przyjętą w tym zakresie praktyką legislacyjną. Nadmienić należy, że przedmiotowy art. 49b składa się z dwóch zdań.

Propozycja poprawki:

w art. 42 w pkt 3 w poleceniu nowelizacyjnym po wyrazach „w art. 49b” dodaje się wyrazy „w zdaniu pierwszym”.

12. Proponowany w art. 43 pkt 2 ustawy przepis art. 70b ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu należy doprecyzować przez wskazanie, że przywołany w nim „organ właściwy” to „organ właściwy w sprawach Rejestru”, zapewniając jego zgodność z pozostałymi przepisami zmienianej ustawy (np. z art. 70b ust. 1).

Propozycja poprawki:

w art. 43 w pkt 2, w art. 70b w ust. 2 we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „organ właściwy” dodaje się wyrazy „w sprawach Rejestru”.

13. Proponowany w art. 43 pkt 7 lit. a ustawy przepis art. 115 ust. 1a ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu proponuje się uzupełnić o wskazanie, że objęte jego regulacją informacje są informacjami znajdującymi się **w posiadaniu** Generalnego Inspektora Informacji Finansowej. Zabieg ten ma zapewnić jednolitość analizowanego ustępu z przepisem ust. 1b zmienianego artykułu (przewidującym, że Generalny Inspektor Informacji Finansowej może w określonych w nim przypadkach odmówić udostępnienia **posiadanych** informacji Europolowi) i art. 105 ust. 1 zmienianej ustawy (stanowiącym, że Generalny Inspektor Informacji Finansowej udostępnia **posiadane** informacje na pisemny i uzasadniony wniosek wskazanych w nim podmiotów).

Propozycja poprawki:

w art. 43 w pkt 7 w lit. a, w ust. 1a po wyrazie „udostępnia” dodaje się wyraz „posiadane”.

Sławomir Szczepański

Główny legislator